

[Alvilda Larsen.]

bestående love. Begge lovforslag indeholder ændringer, der kan få betydning, hvis de nødvendige pengemidler stilles til rådighed, men de er ikke tilfredsstillende, det er ikke nok, det skal man ikke tro. Hvis man skal nedsætte de mange afbrydelsers antal, må vi føre en bedre socialpolitik, end vi gør, og jeg vil slutte med at sige, at vi stemmer for lovforslagene, og at vi vil fortsætte med at arbejde for at skaffe sådanne sociale tilstande i Danmark, at kvinderne med trykthed kan føde deres børn.

En ting er givet: efter disse to lovforslag må ubetinget følge et nyt lovforslag, en ny lov, nemlig en lov, der sikrer kvinderne den mest nødtørftige økonomiske hjælp, således som befolkningskommissionen har foreslået det, en barselhvilehjælp, betalt barselferie for alle udearbejdende kvinder o. s. v. Jeg vil gerne slutte med en appel til andre kvindelige medlemmer her i tinget om at hjælpe med til at få et sådant lovforslag gennemført snarest muligt.

Formanden: For en ordens skyld gør jeg opmærksom på, at der ikke kan anvendes titler ved omtale af tingets medlemmer.

Viggo Starcke: De ændringsforslag, som er stillet til disse to lovforslag, vil jeg meget gerne anbefale. Jeg synes, det er den naturligste ting af verden, at den anden læge, som omtales i samrådene, skal være den ansvarlige overlæge for den sygehusafdeling, hvor indgrebet i givet fald skal foretages. Det er dette, som er kærnepunktet i disse ændringsforslag. Det drejer sig her ikke om et tilfældigt udsnit af befolkningen, som har ønsket denne ændring, det drejer sig om den del af befolkningen, som er den mest sagkyndige, den mest erfarne og i netop denne sag den, som bliver stærkest impliceret. Hele den diskussion, som har været ført i offentligheden i den sidste tid om disse lovforslag, viser een ting med sikkerhed: at lovforslagene — det gælder både svangerskabslovforslaget og mødrehjælpslovforslaget — ikke er færdigfilet,

ikke er færdigstøbt, ikke er færdigbehandlet. Det er derfor på en måde uforvarsligt at gennemføre dem nu med et spinkelt flertal her i tinget, og man burde have lyttet til de ønsker, som har været fremme om at udskyde færdigbehandlingen til efteråret, et ønske, som fornylig yderligere er blevet understreget af bevægelsen „Unge Hjem“.

Når det af det ærede medlem fru Edel Saunte er blevet sagt, at disse ændringsforslag vil medføre, at der ud over hele landet skulle oprettes ca. 150 samråd, så er dette ikke en helt rigtig angivelse, idet antallet af samråd ikke vil stige i forhold til det, som var foreslået; forholdet er blot dette, at den ansvarlige overlæge vil veksle indenfor disse samråd.

Jeg forstod den højtærede justitsminister sådan, at det, han mest havde imod disse ændringsforslag, var, at de efter hans skøn ikke tillod den ensartethed, som han ønskede. Jeg tror, den højtærede justitsminister bedømmer forholdet forkert. Den lægestand, som skal udføre disse indgreb, har fået den samme uddannelse og har for en meget stor del samme syn på problemerne. De mødes i deres faglige foreninger og selskaber og til deres kollegiale konferencer og drøfter de enkelte tilfælde, og på den måde får man den bedste ensartethed, nemlig den rigtigste ensartethed, frem. Ensartethed kan man kun med rette forlange, hvor det drejer sig om rent sociale og finansielle indikationer, men man understreger jo netop, at de findes ikke i lovforslaget — i hvert fald ikke rendyrket.

Det ærede medlem fru Edel Saunte sagde, at der i svangerskabsloven aldeles ikke findes en social indikation, og tilføjede senere: i dette lovforslag foreligger ingen social indikation. Det er formelt rigtigt, men reelt er det ikke rigtigt. Jeg vil gerne tillade mig med den højtærede formands billigelse at citere, hvad vel nok vor mest sagkyndige mand herhjemme, Erik Rydberg, som er professor ved universitetet og ved fødselsstiftelsen, siger. Han siger: